

SINUS REUSS

SUPERSTORM

KRABAT

SINUS REUSS

SUPERSTORM

BLODBAD

JANNIE

“Min hånd,” skriger Line og griber om sit håndled. Blodet sprøjter ud der, hvor en hvirvler har flået hånden af. Hun bliver bleg og synker sammen, mens hvirvleren farer væk.

“Årepresse!” råber Jannie og får en gummisnor op af lommen på beskyttelsesdragten. Hun kaster sig på knæ. Hjertet hamrer, og hendes blik flyver rundt. Hvirvlerne snurrer hen over jorden. Mikrotornadoer, der kan flå selv en voksen i stykker. Hun smider beskyttelsesskjoldet fra sig.

“Vi skal i læ,” råber Mikkel.

“Der er ikke tid. Beskyt os.” Jannie binder snoren stramt om Lines håndled.

Armen bliver revet ud af hendes greb, og snoren flås af den. Mikkell hiver afsted med Line. Han har trukket sit skjold på armen, så han kan holde i hende med begge hænder. Blodet fosser fra armstumpen og farver en rød stribe hen ad jorden.

“Hvad laver du?” råber Jannie og griber fat i Line.

“Vi skal i læ, før vi forbinder hende.”

“Der er ikke tid. Hun dør om lidt.” Jannie trækker Lines arm til sig. Hun prøver at få snoren om den.

“Vindene tager os,” brøler Mikkell og trækker hårdt i Line, så snoren glider halvt af.

“Hold så op!” skriger Jannie og prøver at holde fast i armen og vikle snoren om den samtidig. Blodet pibler nu. Line er ved at dø.

Line sætter sig op, og hendes hånd dukker frem fra ærmet.

“Jeg er død, og I har fejlet.” Hun sætter hænderne i siden og ser strengt på dem.

De er tilbage i træningssalen. Rundt om dem farer omvendte toppe af træ rundt for at efterligne de hvirvlere, det vrimler med uden for kuplen.

“Jeg sagde, vi skulle stoppe blodet først,” råber Jannie ad Mikkell. Hans øjne bliver smalle.

“Du er ...”

“Hold så op med at skændes.” Line rejser sig. Hun er sytten og voksen, så hun er højere end dem. “Mikkel. Når en skade bløder rigtig meget, skal der lægges årepresser med det samme ...”

“Det var det, jeg sagde.” Jannie skuler til Mikkel.

“Alle synes, du er dum,” vrænger han, og Jannies knytnæve farer frem. Den rammer ham på næsen, så han flyver bagud. Han lander på ryggen, og skjoldet på hans arm smækker lige ned i ansigtet.

“Aaav,” hylér han og tager sig til næsen.

“Nu holder I to op.” Line griber fat i en arm på dem hver og hiver Mikkel på fødderne. Hun er beskytter og stærk. Ligesom mor. Selvom mor er bedre. Den bedste i deres kuppel.

“Det var Jannie, der slog.” Mikkel ser hadefuldt på Jannie.

Det syder inden i hende.

“Mikkel var selv ...”

“Jeg er ikke blind, men jeg er heller ikke døv, Mikkel.” Line ser skarpt på ham. Så vender hun blikket mod Jannie. “Og du skal ikke slå.” En omvendt kegle farer mod Line, der skubber den væk med en fod.

“I er ni år, ikke tre. Opfør jer sådan. Udenfor er det vigtigt, at *alle* kan arbejde sammen. *I* gør rent herinde, når de andre er færdige.” Hun slår ud med hånden mod salens virvar. “Alene.”

Voksne ligger rundt omkring, og fake blod sprøjter fra der, hvor deres hånd skulle sidde. De andre fra skoleholdet kæmper to og to for at redde dem, samtidig med at de prøver at undgå at blive ramt af de omvendte kegler, der suser rundt overalt. Rød plantefarve er smurt ud over gulv, kegler, dragter og skjolde.

Jannie har lyst til at brokke sig, men holder mund. Det hjælper ikke over for Line. Hun er skrap, men også retfærdig.

“Det kan vi da ikke,” klynker Mikkel. “Vi skal også nå at spise frokost, inden vi har timer igen.”

“Så må I jo skynde jer. Jeg tjekker, at I har gjort det ordentligt bagefter.” Line slipper dem og går hen til en af de andre voksne, der er ved at binde årepressen om sin arm op. Alle de voksne til førstehjælp er beskyttere. Ligesom dem til udetræning. Det er sejt.

“Du er dum,” hvisler Mikkel. Han banker en finger mod sit hoved og tramper forbi hende.

“Det er du selv,” snerrer hun og knytter hænderne.

Han lader som ingenting og fortsætter hen til den store vask, hvor der står klude og spande. Det kribler i hende for at slå ham igen. Hvorfor er han også næsten lige så god til førstehjælp og udetræning, som hun er, så han er på de samme hold? Alle andre er mindst to år ældre.

Hun fnyser irriteret og ser hen mod vasken. Han har lavet en spand vand. Hun venter, til han er gået væk og er i gang med at vaske kunstigt blod af gulvet. Så går hun hen og stiller en spand i vasken og tænder hanen.

EN DUM UNGE OG TO LØVEHJERTER

JANNIE

Jannie spæner gennem gangen. Det tog lang tid at tørre al plantefarven op. Frokostpausen er snart slut, og hun *vil* nå at hente en ny bog.

Hun løber forbi skolerummene. Dørene er åbne, og elever i alle aldre spiser, snakker, griner og spiller spil. Mikkel står henne ved rummet med skoletasker sammen med nogle af de andre niårige. Jannies hjerte synker.

Han får øje på hende og vender ryggen til. Nogle af de andre ser vredt på hende. Han har garanteret sagt, at hun slog ham, men ikke at han kaldte hende dum først. Hvorfor er han altid så led?

Hun løber forbi.

“Psyko,” råber en af drengene. Jannie ved ikke, hvad det betyder, men det er i hvert fald grimt. Hun bider tænderne sammen, får sin taske til sig og løber ud i gangen.

Det stikker i hendes hjerte. Hvorfor er de altid sådan? Hun kan jo ikke gøre for, at hun ikke er ligesom dem.

Hun standser forpustet, da hun er væk fra skoleområdet. Fisker madkassen op af tasken og spiser, mens hun går mod bogdepotet. Sluger først de små tomater og bønnerne. Bagefter det brune, lidt klæbrige grønsagsbrød, der smager sødt og mørkt og mætter dejligt.

Den store bogoversigt ligger åben på bordet i depotet, men Jannie kan ikke se Birthe. Så kommer en høj stak bøger med ben gående ud fra de tætpakkede reoler.

“Hej Birthe,” siger hun glad. Et smilende ansigt med gråt, strittende hår rundt om kigger frem fra bøgerne.

“Hej, søde.”

Et varmt sug går gennem Jannies bryst. Birthe er så

sød.

“Førstehjælp var blodigt i dag, kan jeg se.” Birthe lægger bogstakken på bordet. Jannie nikker.

“Afreven hånd.” Hun ser ned ad sig selv. Hun gad ikke tage beskyttelsesdragten af, når hun alligevel skal have ude træning efter frokost. Rød plantefarve er smurt ud over det snavsede, hvide stof.

“Ja, den er slem. Klarede du den?”

Jannie presser læberne sammen. “Mikkel ødelagde det hele. Jeg prøvede at lægge årepresse, men han hev Line fra mig for at få hende i dækning.”

Birthe ryster på hovedet. Så ser hun på Jannies ansigtsudtryk og sukker.

“Det ville være meget nemmere, hvis I to kunne blive venner.”

“Det kan vi ikke.” Jannie lægger armene over kors. “Han er dum, og jeg vil ikke gøre mig dårligere, fordi han er en dårlig taber.”

Birthe stryger Jannies kind med et trist udtryk.

“Han ødelægger bare så meget for dig.”

“Jeg har Ole. Og mor.” Eller ikke så meget mor. Ikke efter ulykken for et halvt år siden. Det stikker i hjertet. Hun vil ikke tænke på det. “Hvad laver du?”

Hun peger på stakken af bøger.

“Jeg finder bøger, faktisk til det bio-hold, Ole er på.” Birthe smiler. “Nå ja. Jeg har da også noget til dig.” Hun går hen til en reol og tager en bog, der ligger oven på de andre. Jannie fisker den sidst lånte bog op af tasken og lægger den på bordet.

“Den her er *meget* gammel og *meget* god.” Birthe rækker hende en bog, og hun tager forsigtigt imod. Forsiden er blå og malet. To drenge rider på mørkebrune heste, og hvide duer flyver over dem.

“*Brødrene Løvehjerte*,” læser Jannie højt.

“Et smukt eventyr. Og storebroren hedder Jonathan. Ligesom min bror gjorde.” Birthes stemme lyder ru. Jannie ser op på hende. Hun har tårer i øjnene.

“Tak, Birthe. Du er den bedste.” Jannie slår armene om hende og knuger hende hårdt.

“Såh, søde.” Birthe stryger hendes hår. “Du må også hellere se at komme tilbage, hvis du skal nå dine timer.”

Jannie nikker og propper bogen i tasken. Så løber hun gennem gangene med tasken klaskende mod ryggen.

LÆR FOR AT LEVE

OLE

“Hvis denne planet nogensinde skal blive beboelig, så er det op til os.” Finn slår ud med hånden, og Oles hjerte slår hurtigere.

Ole ser rundt i det lille drivhus. Det er ikke som kuplens andre drivhuse, der er store og fyldt med grønt. Her er den samme støvede, rødbrune jord som udenfor. Men her er også planter. Gulbrune og grønbrune, der kryber hen ad jorden. Han vil kæmpe for planeten og alle mennesker på den. Sammen med Finn.

Hele holdet hører efter. Finn er den dygtigste biotekniker i deres kuppel. “Vi skal avle planter, der er lave og har et stort rodnet. Så vinden ikke får dem

op eller i stykker, og så de kan få vand dybt nedefra. De skal holde på jorden og standse vindenes fart, så højere planter kan skyde op. Vores fælles drøm må være, at der en dag kan gro buske og træer udenfor kuplerne. Høje, stærke planter, som standser vind og sol, så vi kan leve ...”

Det banker på glasdøren. Birthe fra bogdepotet træder ind med en stor stak bøger i favnen. Bøgerne har alle mulige størrelser og farver.

“Mange tak, Birthe. Bare læg dem der.” Finn peger på bordet tættest ved døren. Birthe lægger bøgerne og smutter igen.

“Nå, lad os se at komme i gang.” Finn går hen til bordene, hvor der står bakker med jord fyldt med små planter. Klassen har arbejdet en måned med at krydsbestøve forskellige planter. Ved hver bakke står der, hvilke planter der er blandet. “Vi planter ud, passer dem, og så ser vi, hvordan de udvikler sig.”

Ole skrår hen til en bakke, der står tæt på Linda, men hun går hurtigt væk. Han bliver tung i brystet. Hun tager bakken for enden. Står med det røde hår hængende ned foran ansigtet, men han kan se hendes blanke øjne. Han har lyst til at holde om hende og

trøste hende, men det vil hun aldrig give ham lov til. Ikke mere.

“Vask hænderne grundigt, før I rører bøgerne,” råber Finn ud over virvaret af elever, der flokkes om den lange håndvask og håndklæderne. “I husker at vande planterne, når det er jeres tur, og så tager I hver en bog, I har lyst til at læse. Giv mig besked, når I har noget at lære videre til de andre.”

Ole slipper håndklædet og maser sig ud af flokken og hen til bordet med bøgerne. Han holder øje med Linda, men hun undgår både ham og hans blik. Han ser på bøgerne, bladrer i nogle af dem. En af dem er om ørkenplanter. Den er garanteret god.

Han står og kigger i den, som om han ikke har bestemt sig. Venter, men Linda kommer ikke hen. Hun ville sikkert også bare være tarvelig.

Han husker den aften. Den sidste inden ulykken. Hvordan de lå ved siden af hinanden i beskyttelsesrummet, og rundt omkring lød der stille snorken og raslen af tæpper, når nogen vendte sig. Noget rørte forsigtigt ved hans hånd. Så flettede hendes fingre sig ind mellem hans, og hans vejrtrækning gik i stå.

Endelig gik hans drøm i opfyldelse. De lå længe og kiggede på hinanden, før de faldt i søvn.

Han kan stadig mærke de slanke fingre mellem sine. Som om det var i går og ikke et halvt år siden.

Han ryster på hovedet, som kan han ryste mindet ud. Bog efter bog bliver snuppet af de andre, og til sidst giver han op. Han skynder sig ud af drivhuset og gennem gangene. Kan ikke holde ud at se mere på Lindas smukke hår og fregnede ansigt. Hvorfor kan han ikke ændre sine følelser?

Men han kan sikkert nå at hente Jannie fra hendes ude træning. Så får han noget andet at tænke på.

Han går gennem omklædningsrummet. En række beskyttelsesdragter til børn hænger langs den ene væg. Her lugter kraftigt af sved. Han rynker på næsen. Han er god nok til det fysiske, men det bliver aldrig hans favorit. Det er Jannie, der er blevet ligesom mor. Ole kan bedre lide at lære og tænke. Ligesom far kunne.

Tre grupper er i fuld gang inde i salen. Ole bliver stående i døren, så han ikke forstyrrer. Omvendte kegler farer rundt, hængende ned fra loftet i reb. De skal forestille hvirvlerne, som er der det meste af tiden

udenfor. Jannie er forrest i sin gruppe, smutter adræt rundt mellem keglerne.

“Højre, Jannie,” råber en dreng fra gruppen, og hun springer til højre, undgår en kegle, der kommer piskende bagfra. Ole smiler. Jannie er en af de bedste på holdet, selvom hun kun har været på det i tre måneder. Hun rykker sikkert snart op på hans hold, selvom han er fire år ældre.

Jannie klasker hænderne mod væggen og vender rundt, løber tilbage.

“Venstre, Sigrid,” råber hun og smutter uden om en kegle. En pige fra hendes gruppe hopper til venstre og undgår at blive ramt bagfra.

Lidt efter spurter Jannie over linjen. Hun drejer rundt for at holde øje med de andre og hjælpe dem. Den ene lærer klapper hende på skulderen og siger noget. Jannie stråler, og Ole kan ikke lade være med at smile.

I nabogruppen kommer to i mål. Den ene er Mikkel, der skuler til Jannie. Møgunge. Ole fatter ikke, at så mange af de andre børn lytter til hans skidt om Jannie. At de ikke kan se, at han bare er dødmisundelig.

Jannie får øje på Ole. Hun springer hen til ham.

“Så du, jeg kom først,” ivrer hun. “Og min gruppe kom først.”

“Ja, du er god.” Han giver hendes arm et klem.
“Gid du var lige så god til bio og matematik og alt det andet.”

Hun rækker tunge og spæner ud i omklædningsrummet, og han går efter.

INGEN HESTE, INGEN LØVER

JANNIE

Jannie løber ud i gangen, hvor Ole venter. Hun sprudler efter udetræningen og bokser ham i maven.

“Av. Stop.” Han griber hendes arme, men hun trækker sig grinende fri. Han rynker brynene. “Jeg hører, du har slået Mikkel.”

“Han sagde, jeg var dum. Bare fordi jeg gjorde det rigtige i førstehjælp, og han ikke kunne finde ud af det.”

De går hen ad gangen. Lyset flimrer ned gennem kuplen langt over dem. Kuplen, der beskytter dem mod solens stråling og vindene.

“Jeg ved godt, han ikke er så sød, men du skal stadig ikke slå ham.”

“Han er dum.”

“Kan du ikke bare lade som ingenting? Han siger jo kun onde ting for at gøre dig gal.”

“Nej, jeg kan ej. Og jeg gider ikke tale med dig, hvis du holder med ham.” Hendes hænder strammer om skoletaskens remme.

“Jeg holder ikke med ham. Jeg ville bare ønske ...” Ole sukker. “Jeg ville ønske, du ikke var så meget alene.”

“Jeg leger med de små nogle gange. Og med dig.”

“Ja, men det ville da også være rart med nogle venner på din egen alder.”

“Jeg er ligeglad.” Jannies hjerte er tungt, og hun vender ansigtet væk. “Når jeg bliver femten, kan vi bare flytte til en af de andre kupler.”

Der er stille mellem dem lidt for længe. Det føles, som om hendes hjerte synker helt ned i skoene.

“Der kan ske meget på seks år,” siger Ole.

Vrede koger op i Jannie.

“Linda er en idiot og vil ikke være kæreste med dig, så du kan lige så godt rejse.”

Ole ser såret ud.

“Der er også mor. Hvad med hende?”

“Hun kan tage med. Hun er alligevel ligeglad med, hvor hun er.”

De tier. Mor er ligeglad med alting. Undtagen når hun er udenfor. Og lidt, når der er alarm. Hun har været ligeglad siden ulykken. Det gør så ondt indeni, at Jannie næsten ikke kan trække vejret. Hvorfor vil mor ikke være hos hende og Ole?

“Hvad vil du lave nu?” afbryder Ole hendes tanker.

“Jeg vil læse. Birthe har lånt mig en ny bog.” Hun hiver den op af tasken og viser ham forsiden. “Se, de rider.”

“Der findes ikke heste på den her planet, Jannie.”

“Og hvad så? Det er rart at tænke på.” Hun ser drømmende på bogen, mens hendes finger følger omridset af de to drenge på deres brune heste. “Det kunne være os.”

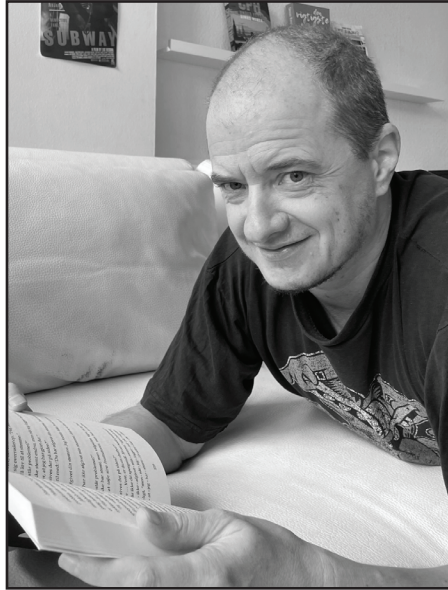
“Men i aften skal du lave noget fornuftigt, okay?”

“Ja ja.” Der er lang tid til i aften. “Vi ses.” Jannie rækker tunge og løber afsted mod køkkenet for at plage Malik om frugtpinde.

Hun løber mellem de høje buske, der rejser sig i drivhusene på begge sider af gangen. Det er næsten

som at være i en skov. Måske næsten som at ride i en skov. Ligesom de to brødre gør. Løvehjerte. Der er heller ingen løver på planeten. Hun sukker og standser for enden af gangen. Ser ud på den rødbrune slette udenfor. Hvirvlere rejser sig svajende og danser afsted. De trækker den støvede jord op, så de er lige så brune som landskabet.

Jannie kommer i tanke om bogen. Hun løber ned ad gangen til højre. Hen til nogle tykke rør i et indhak. De går op fra gulvet og langs drivhuset. Så drejer de hen over gangen og følger kuplen videre op. Hun møver sig ind mellem rørene og finder bogen frem.

SINUS REUSS

Sinus Reuss skriver bøger til børn, unge og voksne.
Han elsker alle gode historier, men har indtil videre
mest skrevet science fiction og realisme.